

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Severní energetická, a. s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, zastoupený Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s. r. o., Praha 1 – Malá Strana, Újezd 450/40, Tyršův dům, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti 1. Elektrárny Opatovice, a. s., 2. EBEH Opatovice, a. s. a 3. NPTH, a. s., všechny tři se sídlem Opatovice nad Labem, Pardubice 2, všechny tři zastoupené JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem, Nedelka Kubáč advokáti s.r.o., se sídlem Praha 1, Olivova 2096/4, o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 5. 2010, č.j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI, a proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 3. 2012, č.j. ÚOHS- R74/2010/HS-2346/2012/320/KPo,

t a k t o :

- I. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI, **o d m í t á.**
- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 3. 2012, č.j. ÚOHS-R74/2010/HS-2346/2012/320/KPo, **z a m í t á.**
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

- IV. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R74/2010/HS-2346/2012/320/KPo, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI, a vyslovil závazný právní názor, aby věc byla postoupena k dalšímu řízení Evropské komisi, eventuelně, aby soud obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 3. 2012 předseda žalovaného zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010 jako nepřípustný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, z něhož rozkladem napadené rozhodnutí vzešlo. Žalobce tedy není oprávněn proti tomuto rozhodnutí rozklad podat.

Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI, bylo podle § 16 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS“), povoleno spojení soutěžitelů Energetický a průmyslový holding, a. s. a EAST BOHEMIA ENERGY HOLDING LTD., k němuž mělo dojít podle § 12 odst. 3 písm. a) ZOHS, na základě smlouvy o převodu obchodních podílů, kterou hodlala uzavřít společnost HC Fin3 N. V., jako nabyvatel, a společnosti RIGOBERTO INVESTMENTS LIMITED a KHASOMIA LIMITED, jako prodávající, v jejímž důsledku měla společnost Energetický a průmyslový holding, a. s. prostřednictvím jí výlučně kontrolované společnosti HC Fin3 N. V. získat 100 % podíl na základním kapitálu a hlasovacích právech společnosti EAST BOHEMIA ENERGY HOLDING LTD., a tím i možnost tuto společnost nepřímo kontrolovat.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že proti spojení povolenému napadeným rozhodnutím podával řadu námitek, avšak žalovaný je nevyslyšel. Žalobce se považuje za aktivně legitimovaného k podání žaloby, neboť napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech podnikat a provozovat hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Povoláním spojení došlo k podstatnému navýšení podílu společné dominance ČEZ a J&T na trhu odběru hnědého uhlí, čímž byla narušena hospodářská soutěž a došlo tak k porušení zmíněného žalobcova práva. Žalobce dále

upozorňuje, že mu bylo upřeno rovněž právo být účastníkem daného správního řízení o povolení spojení, přestože se žalobce tohoto práva opakovaně dovolával. Žalobci nebylo umožněno ani nahlédnout do správního spisu. Žalobce poukazuje na to, že v podaných námitkách podrobně odůvodnil svoji obavu z podstatného narušení hospodářské soutěže.

Žalobce má za to, že byl oprávněn rozklad podat a poukazuje na § 152 správního řádu, který nehovoří o tom, že rozklad může podat toliko účastník řízení. Podle žalobce neměl žalovaný pravomoc dané řízení vést a napadené rozhodnutí vydat, předmětné spojení totiž naplňovalo obrátivé prahy nařízení ES 139/2004. Žalovaný tedy pochybil, pokud řízení nepostoupil Evropské komisi. Žalobce poukazuje též na to, že žalovaný otázku spojení soutěžitelů neposoudil hmotněprávně správně. Předmětné spojení totiž bude mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže ve smyslu § 17 odst. 3 ZOHS, neboť má zcela zásadní dopad na trh odběru energetického hnědého uhlí. Podle žalobce tedy nemělo být spojení soutěžitelů povoleno a navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný žalobu považuje za podanou osobou zjevně neoprávněnou a navrhuje, aby ji soud odmítl, neboť žalobci nesvědčí aktivní legitimace k podání žaloby. Žalobce nebyl účastníkem předmětného řízení o spojení a není tak oprávněn proti napadenému rozhodnutí podat žalobu. Žalovaný se ve svém vyjádření vyslovil i k věcným žalobním tvrzením, která důvodnými neshledává. Na svém procesním stanovisku setrval též v dalším vyjádření a po celou dobu řízení před soudem.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž polemizoval se závěry žalovaného ve vztahu k nedostatku jeho aktivní legitimace i k věcným otázkám. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci se vyjádřila i osoba na řízení zúčastněná, která uvedla, že ta část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o povolení spojení, je nepřijatelná, event. opožděná a je namístě ji odmítnout. Pokud jde o tu část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o rozkladu, tak i ta by měla být odmítnuta, neboť byla podána osobou k tomu neoprávněnou. Dospěje-li soud k tomu, že je žaloba věcně projednatelná, navrhuje osoba na řízení zúčastněná její zamítnutí, neboť žalobce nebyl účastníkem řízení o povolení spojení a nebyl tak oprávněn k podání rozkladu.

III. Předchozí soudní řízení

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí předsedy žalovaného rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 62 Af 42/2012 - 116, zrušil. Podle soudu totiž žalobce byl osobou oprávněnou k podání rozkladu proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, avšak toliko ve vztahu k vypořádání jeho námitek proti spojení uplatněných podle § 16 odst. 1 ZOHS.

Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 47/2014 - 82, zrušen. Nejvyšší správní soud se

totiž s názorem krajského soudu neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že možnost podat námitky proti navrhovanému spojení soutěžitelů dle § 16 odst. 1 ZOHS je příležitostí sdělit k předmětu řízení podstatné informace, nikoliv subjektivním právem vztahujícím se ke sféře práv a povinností osoby podávající námitky. Žalobce, který podal proti návrhu na povolení spojení soutěžitelů námitky, není účastníkem tohoto správního řízení a nemá právo podat rozklad proti jakékoliv části rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o povolení spojení soutěžitelů.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal zdejší soud k tomu, aby v dalším řízení postupoval podle právního názoru Nejvyššího správního soudu, podle kterého osoba odlišná od účastníka řízení o povolení spojení soutěžitelů není proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů oprávněna podat rozklad, a to ani za předpokladu, že proti navrhovanému spojení podala námitky. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil také povinnost rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI.

IV. Posouzení věci

a) Rozhodnutí ze dne 20. 5. 2010

Nejprve se zdejší soud, vázán právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozsudku, zabýval tou částí žaloby, která směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-7194/2010/840/RPI. V tomto řízení zdejší soud primárně posuzoval lhůty stanovené zákonem k podání návrhu. Teprve v případě včasnosti žaloby by mohl zvážit možnosti soudní ochrany práv žalobce na podnikání v prostředí poctivé hospodářské soutěže.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., soud usnesením odmítne návrh (žalobu), jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Ze spisu vyplynulo, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010 podal žalobce dne 14. 6. 2010 rozklad. Je tedy zřejmé, že se s obsahem rozhodnutí žalobce seznámil již v roce 2010 (a to ať už z internetových stránek žalovaného či jinde). Žalobu však žalobce proti tomuto rozhodnutí podal až dne 7. 5. 2012. Taková žaloba je tak podána více než rok a půl po uplynutí lhůty k jejímu podání.

Byť si je zdejší soud vědom, že žalobce žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí včas nepodal zřejmě s ohledem na usnesení zdejšího soudu ve věci sp.zn. 62 A 2/2010, jímž byla žaloba téhož žalobce v obdobné věci odmítnuta jako

nepřípustná podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. a) s. ř. s., nemůže tuto skutečnost ve vztahu k posouzení včasnosti žaloby právě posuzované jakkoli zohlednit. Krajský soud totiž zastával názor, který ostatně vyjádřil i ve zrušeném rozsudku v dané věci, že žalobce jakožto osoba podávající námitky proti spojení podle § 16 odst. 1 ZOHS je oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení v části týkající se vyřízení námitek podat rozklad, a proto žalobu podanou přímo proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů považoval za nepřípustnou a ve věci sp.zn. 62 A 2/2010 ji odmítl. Proti tomuto usnesení však žalobce kasační stížnost nepodal a Nejvyšší správní soud tedy nedostal prostor k tomu, aby tento názor zdejšího soudu napravil. Nyní nelze jinak, než Nejvyšší správní soud respektovat.

Zdejšímu soudu proto nezbylo, než žalobu v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010 jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout, aniž by měl prostor zabývat se dalšími otázkami podmínek řízení o této části žaloby.

b) Rozhodnutí ze dne 5. 3. 2012

Dále se soud zabýval tou částí žaloby, která směřovala proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 3. 2012, č.j. ÚOHS-R74/2010/HS-2346/2012/320/KP_o.

Žaloba byla v této části podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle názoru soudu se rovněž jedná o žalobu podanou osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), neboť napadeným rozhodnutím byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010. Žalobce přitom účastníkem správního řízení o rozkladu byl, neboť toto řízení bylo zahájeno na základě žalobcova návrhu - rozkladu (opak ostatně netvrdí ani žalovaný). Napadeným rozhodnutím, kterým žalovaný žalobcův rozklad zamítl jako nepřípustný, mohl být také žalobce zasažen ve svých právech; žalobcova argumentace se tudíž jeví jako legitimní a opodstatněná. Jeho rozkladu totiž žalovaný nevyhověl, ani se jím věcně nezabýval (nepřezkoumal tam uvedené námitky), ale zamítl jej jako nepřípustný s odůvodněním, že žalobce nebyl podle názoru žalovaného účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, a nebyl tak oprávněn rozklad proti rozhodnutí, jímž bylo spojení povoleno, vůbec podat. Soud tedy nemá pochyb, že napadeným rozhodnutím mohl být žalobce zasažen ve svých právech. Podmínky žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy byly naplněny.

Podle soudu se jedná i o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce byl účastníkem řízení o rozkladu, nemůže být jeho žaloba proti tomuto rozhodnutí směřující považována za žalobu podanou osobou k tomu neoprávněnou, natož osobou zjevně neoprávněnou, jak požaduje § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Napadené rozhodnutí ze dne 5. 3. 2012 tedy soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V daném případě bylo třeba nejprve posoudit otázku, zda žalobce byl oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů podat rozklad či nikoli.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu uvádí, že proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. Podle odst. 4 tohoto ustanovení nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání (rozumně lze vykládat ve smyslu „o odvolacím řízení“).

Z uvedeného plyne, že správní řád umožňuje podat odvolání toliko účastníkovi řízení. Přestože § 152 odst. 1 správního řádu obsahuje odlišnou formulaci (namísto „může účastník podat“ uvádí „lze podat“), má zdejší soud za to, že i možnost podání rozkladu je obecně vázána na postavení účastníka správního řízení. Tento závěr je třeba dovodit jednak z § 152 odst. 4 správního řádu, který pro řízení o rozkladu odkazuje na ustanovení o odvolání (tedy „o odvolacím řízení“), a jednak z toho, že nelze rozumně dovodit, proč by podání odvolání bylo vázáno na podmínku účastenství v řízení, zatímco rozklad by byl oprávněn podat kdokoli. Takové dichotomii nic nenasvědčuje. Formulaci „lze podat“ je tedy třeba chápat tak, že i rozklad je obecně oprávněn podat toliko účastník správního řízení.

Soud tedy nejprve posuzoval, zda žalobce byl účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, v němž bylo vydáno rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, které žalobce napadl rozkladem.

Podle § 21 odst. 1 ZOHS účinného v rozhodné době byly účastníky řízení u žalovaného navrhovatel a ti, o jejichž právech a povinnostech má být v řízení

jednáno a rozhodnuto. V případě řízení o povolení spojení soutěžitelů podle § 12 a násl. ZOHS mají tedy postavení účastníků řízení toliko spojující se soutěžitelé, neboť toliko o jejich právech je v řízení o povolení spojení meritorně rozhodováno. Právě uvedený závěr je přitom konstantně přijímán odbornou veřejností i judikaturou (viz např. i žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2005 ve věci sp. zn. 2 A 20/200-OL; k aplikaci předchozího zákona o ochraně hospodářské soutěže založeného, pokud jde o postavení účastníků, na týchž principech se vztahuje i rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6.5.1996 ve věci sp. zn. 2 A 2/96, věcně potvrzené usnesením Ústavního soudu ze dne 2.6.1997 ve věci sp. zn. IV. ÚS 208/96). Navíc ZOHS ve znění účinném od 1.9.2009 stanovil toto pravidlo výslovně, neboť podle jeho § 21a jsou účastníky řízení o povolení spojení osoby, které jsou povinny podat návrh na povolení spojení.

Žalobce tedy nelze za účastníka řízení o povolení spojení soutěžitelů považovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, „...*(o)kruh účastníků řízení o povolení spojení byl (...) úmyslně stanoven úzce. Řízení vede Úřad na základě návrhu, nese však odpovědnost za řádné posouzení všech jevů ve smyslu § 17 odst. 1 ZOHS, tak aby nedošlo k podstatnému narušení hospodářské soutěže. K tomu mu slouží také námitky, které mohou podat třetí osoby. ZOHS však nestanovuje požadavky na způsob jejich vypořádání ani formu rozhodnutí o nich. Účelem námitek je, aby měl Úřad k dispozici nezbytné informace týkající se předmětného spojení, tyto informace dostává především od konkurentů spojujících se soutěžitelů, od jejich odběratelů či dodavatelů a jiných osob působících na dotčených trzích. Možností podat námitky tak tyto osoby realizují právo „být slyšen“. (...) Rozhodnutí o povolení spojení je doručováno účastníkům řízení, po nabytí právní moci mohou být realizovány úkony směřující ke spojení soutěžitelů. Pokud by rozklad mohly podávat osoby, které dle zákona nejsou účastníky řízení, ale v řízení podaly námitky, rozhodnutí by jim muselo být také doručováno a výše uvedené účinky by nemohly nastat, aniž by uplynula lhůta pro podání rozkladu neúčastníky řízení. Popsaný stav by založil podle názoru Nejvyššího správního soudu nepřijatelný stav právní nejistoty, přičemž zákonem stanovená úprava je koncipována úmyslně tak, aby k němu nedocházelo“.*

Nejvyšší správní soud uzavřel s tím, že „*v řízení o povolení spojení soutěžitelů se (...) rozhoduje pouze o právech a povinnostech spojujících se soutěžitelů. Pravomoc žalovaného rozhodovat výrokem o námitkách osob odlišných od účastníků řízení je tím logicky vyloučena, neboť o jejich právech a povinnostech není v řízení o povolení spojení soutěžitelů jednáno ani rozhodováno. (...) Oprávnění podat rozklad proti povolení spojení soutěžitelů proto žalobkyni, která nebyla účastníkem řízení, nenáleží v žádném rozsahu. Právní úprava tudíž nedovoluje jiný výklad než ten, že rozklad podaný osobou, která nebyla účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, je třeba jako nepřijatelný zamítnout ...“.*

Z uvedeného tedy plyne, že Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů podat rozklad. Předseda žalovaného tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcem podaný rozklad jako nepřijatelný zamítl. Za

této situace se zdejší soud nemohl zabývat v žalobě uplatněnými námitkami, jimiž žalobce věcně brojil proti povolení spojení soutěžitelů.

Vzhledem k uvedenému nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy, které měly prokazovat, že spojení soutěžitelů nemělo být povoleno. Tato otázka totiž předmětem řízení u zdejšího soudu nebyla a ani být nemohla.

Pokud se žalobce domáhal toho, aby soud vyslovil, že je žalovaný povinen věc postoupit k dalšímu řízení Evropské komisi, nemohl mu soud vyhovět. Věcné námitky uplatněné proti povolení spojení soutěžitelů totiž soud není oprávněn v rámci tohoto řízení přezkoumávat.

V. Závěr

Zdejšímu soudu proto nezbylo, než žalobu v části směřující proti rozhodnutí ze dne 20. 5. 2010 jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout. Pokud pak šlo o tu část žaloby, která směřovala proti rozhodnutí ze dne 5. 3. 2012, tak tu soud jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů přitom nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. června 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus ,v.r.
předseda senátu